

TERAPIA PEDAGOGICZNA

Drogi Rodzicu!

Wśród wszystkich zaleconych form terapii Twoje dziecko może też potrzebować terapii pedagogicznej.

Co to jest terapia pedagogiczna? Otóż, terapia pedagogiczna obejmuje wiele form zajęć indywidualnych oraz grupowych w zakresie stymulacji rozwoju poznawczego, emocjonalnego i społecznego dziecka oraz funkcji motorycznych (głównie motoryki małej).

Pedagog specjalny prowadzi ćwiczenia w zakresie usprawniania: percepcji wzrokowej i słuchowej, spostrzegania, koordynacji wzrokowo – ruchowej, koncentracji uwagi i myślenia, sprawności manualnych, grafomotorycznych, orientacji przestrzennej i świadomości własnego ciała, ćwiczenia integracji zmysłów, a także trening **samodzielności i samoobsługi**.

Pedagog, najogólniej mówiąc, prowadzi terapię pedagogiczną, która obejmuje wiele form zajęć w zakresie stymulacji rozwoju poznawczego, emocjonalnego i społecznego dziecka.

W trakcie procesu terapeutycznego, terapeuta pracujący z dzieckiem stosuje różne metody pracy, formy i ćwiczenia, zawsze dobrane do możliwości psychofizycznych dziecka.

Chcielibyśmy przedstawić Państwu kilka z nich:

Ćwiczenia percepcji słuchowej:

Podczas ćwiczeń percepcji słuchowej należy pamiętać, aby czas trwania ćwiczeń nie przekraczał 15 minut. Za najważniejsze uznaje się ćwiczenia wrażliwości słuchowej, tj.:

- wysłuchiwanie i różnicowanie dźwięków pochodzących z najbliższego otoczenia, nazywanie ich,
- rozpoznawanie odgłosów przyrody, np. zwierzęta domowe,
- zabawy ruchowe z towarzyszącym im śpiewem.

Kolejnym etapem ćwiczenia percepcji słuchowej jest kształtowanie analizy i syntezy słuchowej, np. przy zastosowaniu obrazków i przedmiotów:

- dzielenie nazwy obrazka lub przedmiotu na sylaby,
- przeliczanie sylab w wyrazie,
- tworzenie wyrazów rozpoczynających się na daną sylabę,
- segregowanie obrazków na daną literę.

Ćwiczenie koordynacji wzrokowo-ruchowej:

- układanie obrazków z części,
- łączenie kropek,
- haftowanie, wyszywanie,
- rysowanie labiryntów,
- dopasowywanie przedmiotów o różnych kształtach do otworów,

- malowanie palcami po dużym arkuszu papieru,
- rysowanie wg wzoru,
- rysowanie przez kalkę,
- rysowanie wg instrukcji słownej,
- odrysowywanie szablonów,
- rysowanie po piasku patykiem, palcem.

Doskonalenie funkcji grafomotorycznych:

Ćwiczenia manualne:

- nawijanie włóczki, sznurka na kłębki,
- rzucanie woreczka, piłki raz lewą ręką raz prawą ręką,
- gra w łapki,
- malowanie dłońmi pod stolikiem, na stoliku,
- układanie drewnianych klocków (większych nie typu Lego),
- rzucanie kostka do gry,
- wycieranie kurzu,
- mycie naczyń , zabawek,
- czesanie włosów,
- składanie ubrań,
- sortowanie i dobieranie w pary skarpetek.

Ćwiczenia manipulacyjne:

- konstruowanie i budowanie z klocków, patyczków, z drucików,
- układanie puzzli,
- nawlekanie koralików,
- obrysowywanie przedmiotów np. własnej dłoni, stopy,
- przyszywanie guzików,
- przewlekanie sznurowadeł,
- wieszanie prania za pomocą spinaczy,
- wszelkie zabawy imitujące codzienne czynności: przygotowywanie posiłków, karmienie dziecka, mycie się, ubieranie, makijaż.

Techniki graficzne i plastyczne wspomagające naukę pisania:

1. Malowanie farbami-przedramionami, dłońmi, palcami, różnymi przedmiotami: pędzle, wałki, gąbki, myjki, płatki kosmetyczne.
2. Malowanie na ścianie, podłodze, na różnych powierzchniach.
3. Malowanie różnymi substancjami: pasta do zębów, kreda, tusz, kisiel, budyń, kakao.
4. Stemplowanie.
5. Cała papieroplastyka.

6. Wydzieranki.
7. Rzeźbienie w plastelinie, glinie.
8. Tworzenie obrazów za pomocą nasion, mąki, kaszy kolorowej soli.

Powyższe ćwiczenia są namiastką stosowanych podczas terapii pedagogicznej ćwiczeń. Większość z nich wykonujemy na co dzień. Mają one na celu rozwijanie samoobsługi i samodzielności dziecka.

Dziecko, które jest samodzielne ma poczucie własnej wartości, czuje się pewniej w grupie, łatwiej wchodzi w relacje rówieśnicze, podejmuje decyzje i rozwiązuje konflikty.

Rodzicu, ucząc dziecko samodzielności nie zapominaj o komunikacie "Ja". Stanowi on integralną część kształtowania się autonomii Twojej pociechy. Tak więc nie mów do dziecka np. "Ja dzisiaj jestem chory" lub "Będziemy w domku ćwiczyć", a na pytanie: Jak masz na imię?, nie odpowiadaj za dziecko.

Drogi Rodzicu, nawet najlepszy terapeuta, mając do dyspozycji kilka zajęć w tygodniu, nie jest w stanie w istotny sposób wspomagać w trudności dziecka. W tym wypadku musi być on raczej drogowskazem dla rodzica i dziecka – wskazywać zadania do wykonania, sprawdzać ich poprawność i motywować do dalszej pracy. To od Twojego zaangażowania Drogi Rodzicu – zależy skuteczność terapii!

Opracowała: Urszula Sawicka